

Sigues el meu esclau

[Inici](#) / [La collecció](#) / [Quadern N°238](#) / [Sigues el meu esclau](#)

Temps de lectura: 4 minuts

SIRA ABENOZA

Fa uns mesos un home d'uns seixanta anys, atractiu i molt solvent, que podria trobar una filera de dones que estarien encantades de tenir sexe —i més— amb ell, em va confessar que fa temps que la seva vida sexual transcorre amb prostitutes de poc més de vint anys —encara estic paint-ho. Fa només unes setmanes, un home de menys de quaranta em confessava que ha anat de putes perquè la seva parella fa segles que no vol tenir sexe amb ell.

D'homes que paguen per sexe n'hi ha des que hi ha món. La casuística és probablement molt variada: els que ho fan perquè no troben alternativa per satisfer el seu desig o necessitat sexual; els que ho trien perquè no desitgen les dones que els volen; els que senten plaer pel fet de pagar i manar; o els que no estan disposats a sostenir o alimentar el que va més enllà del sexe en una relació afectiva no monetària, entre d'altres subespècies.

La pregunta que em faig, però, és tota una altra: ¿per què tant en la ficció com en la realitat hi ha hagut una proliferació de la fantasia del «sigues la meva puta»? És a dir, ¿per què s'escriuen i es filmen, però també per què hi ha qui es proposa viure relacions on la dona, parella o amant, juga a ser la puta de l'home? Senyor, home, que contractes o que ficcions la teva puta: ¿realment t'és tan indiferent el desig de l'altre? ¿Tan entotsolat estàs que tant se't'n dona si et volen amb delit o si obren les cames per diners, per resignació o per complaure't?

Detall d'El jardí de les delícies de Hieronymus Bosch.

Dir-li a algú «sigues la meva puta» és demanar-li que abandoni la seva voluntat, que deixi de ser subjecte, que es cosifiqui. És com dir-li: a partir d'ara ets un objecte a la meua disposició i faré amb tu el que em plagui i tu m'obeiràs. ¿Quin plaer hi ha en aquesta ficció? Pensava que la gràcia dels vincles, de l'amor, del sexe, de les relacions, era justament el fet que requereixen dues voluntats, dues subjectivitats lliures. Creia que la gràcia de les relacions era justament que l'altre en qualsevol moment et pugui dir que no, que no vol el que tu vols, que hi ha límits, que hi ha un dins i un fora. En el joc on l'altre deixa de tenir voluntat, ¿on queda la relació? ¿On està la gràcia?

Suposo que es tracta d'un dispositiu tan lluny del que em sembla atractiu que més que hipòtesis el que em desperta són preguntes. L'home que demana a una dona «sigues la meva puta» ¿ho fa perquè creu que una dona des de la seva agència mai acceptaria lliurement el que ell li vol proposar? ¿O recorre a la ficció perquè en clau d'igualtat no s'atreveria a demanar-li allò que és capaç de manar a una puta? L'home que proposa a una dona «sigues la meva puta» ¿té vergonya dels seus propis desitjos? ¿Les seves fantasies sexuals li semblen inacceptables per a una relació entre iguals? ¿O bé es que creu que la dona fent de «dona» —no de puta— no accedirà a satisfer-lo? ¿És la vergonya d'un mateix, el judici d'impuresa dels propis desitjos, el que el porta a demanar una ficció on «ni tu ets tu ni jo soc jo»?

Se m'acut també una altra explicació que no hi té res a veure: ¿és que l'enfortiment de l'agència de les dones fa créixer en igual proporció l'enyor d'aquella dona submissa que feia tot allò que l'home li manava? ¿És que l'home no està disposat a tenir una igual al seu costat i per això li proposa que sigui una puta, un objecte a la seva disposició?

I la dona. ¿Per què hi accedeix, la dona? No hi ha amo sense esclau. No hi ha abusador sense abusat. ¿Què hi ha en joc per part de les dones que accedeixen a ser les «putes»? ¿Quina mena de consentiment les mou a accedir a aquest joc? ¿És un consentiment real o una submissió ja de partida? Diuen que sovint els homes, a les putes, els demanen actes extrems de dominació o de submissió. Volen dominar sense límit o bé ser dominats de maneres fins i tot denigrants. ¿Hi ha alguna cosa en el dominar o ser dominat que és excitant i per això l'home demana a la dona que sigui «la seva puta», perquè és el mateix exercici de poder —i no tant les fantasies sexuals— el que els excita a ell i a ella? La voluntat i la llibertat no són cap ganga. ¿Potser desfer-se'n una estona també pot ser un alleujament fins i tot plaent per a alguna dona?

En realitat, la pregunta que m'interessa és una altra: ¿faran algun dia fortuna les narratives i les vides reals on les dones demanaran als homes «sigues el meu esclau»? Alguna cosa em fa pensar que en la resposta a aquesta darrera qüestió hi trobaríem la solució a les altres.

Vols rebre els articles al teu correu electrònic?

Sira Abenoza

Sira Abenoza (Igualada, 1980) és amant de les impureses i colleccionista d'imperficcions. És professora del Departament de Societat, Política i Sostenibilitat d'ESADE (URL) i directora del Programa Vicens Vives. Doctora en filosofia per la UB, especialitzada en diàleg socràtic com a mètode per formar professionals i ciutadans crítics. Fundadora de [...]

LLEGIR MÉS

